Gebze İşçi Bülteni

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Ocak 2011 * İşçi Bülteni Özel Sayı: 629
gebzeiscibulteni@gmail.com

Birleşik Metal Merkezi TİS Komisyonu

MESS dayatmalarına karşı mücadeleye devam dedi...

Grev-direniş komitelerinde birleşelim!

GREV SİLAHINI KUŞANALIM!
MESS VE UŞAKLARINDAN HESAP SORALIM!

Arkadaşlar, kardeşler

12 Kasım günü Türk Metal çetesi ile satış sözleşmesini imzalayan MESS, 3 Aralık günü Birleşik Metal yönetiminin önüne de aynı sözleşme taslağını sürmüştü. MESS'in teklifini değerlendiren Birleşik Metal üyesi metal işçileri MESS dayatmalarını kabul etmeyerek mücadeleye devam etme kararı aldılar. Birleşik Metal üyeleri taleplerini elde etmek için grev dahil her türlü silahı kullanmaya hazır olduklarını dile getiriyorlar.

Bugün, MESS-Türk Metal kirli ittifakına ve bu ittifakın kölelik dayatmalarına yanıt vermek özel bir önem taşıyor. Çünkü bu dayatmalar kabul edilirse metal işçilerini çok daha ağır çalışma ve yaşam koşulları bekliyor.

İşte tam da bu nedenle Birleşik Metal üyesi metal işçilerinin MESS dayatmalarını kabul etmeyerek gösterdikleri grev iradesi tüm metal işçilerinin geleceği için hayati önemdedir.

Gündemde olan yasal düzenlemelerle işçi sınıfına yönelik kapsammlı hak gaspları kapıdayken gösterilen bu kararlılık Birleşik Metal üyesi metal işçilerini mücadelenin ön safına taşımıştır.

Şimdi Birleşik Metal üyesi metal işçilerinin önünde bu kararlılığı güçlendirmek ve sürdürmek sorumluluğu bulunmaktadır. Vakit kaybetmeden fabrikalarda kurulan TİS Komiteleri Grev Komiteleri'ne dönüştürülmeli, artık tüm hazırlıklar olası bir grevin kazanımla sonuçlanması için yapılmalıdır.

Ama bu kadarı yetmez.

Birleşik Metal üyesi metal işçilerinin kararlılığına destek vermek, mücadelelerini sınıfın mücadelesi haline getirmek durumundayız. Özellikle Türk Metal çetesinin boyunduruğu altında inim inim inletilen metal işçileri için bu bir görev, kaçırılmaması gereken bir fırsattır. Türk Metal üyesi metal işçilerinin bu dönemde Birleşik Metal üyeleri ile göstereceği etkin dayanışma sadece Birleşik Metal üyelerinin kazanmasını değil, aynı zamanda Türk Metal ihanet şebekesinin de çökmesini sağlayacaktır.

Elbette MESS-Türk Metal kirli ittifakı da bu tehlikenin farkındadır ve onlar da tüm hazırlıklarını buna göre yapacaklardır. Ama bu kirli ittifak ne kadar saldırganlaşırsa saldırganlaşsın sonucu belirleyecek olan öncü metal işçilerinin kararlılığı ve iradesi olacaktır.

Güçlü bir irade ve kararlılıkla Türk Metal çetesini sırtımızdan söküp atmak, MESS'in gasbettiği haklarımızı söküp almak hiç de zor değildir.

Yeter ki böyle bir mücadele için hazırlıklarımızı yapalım.

Yeter ki MESS-Türk Metal kirli ittifakından hesap sormak için saflarımızı sıklaştıralım, grev-direniş komitelerinde birleşelim.

Birleşik Metal İş Sendikası'nın "Mücadeleye devam!" kararına ilişkin işçilerin görüşleri...

Kazanmak için birleşik mücadele şarttır!

2010–2012 toplu iş sözleşmesi sürecine girerken metal işçileri olarak bizler büyük beklentiler içerisindeydik. Sendikaların en azından beklentilerimizi asgari de olsa karşılayacak bir sözleşmeye imza atmasını bekliyorduk. Geçen sözleşme döneminde kriz bahanesi arkasına saklanan patronlar sendikal ihaneti de arkalarına alarak işçileri sefalet koşullarına sürüklemişlerdi. Bu yüzden bu sözleşme döneminde artık beklentilerimiz de artmıştı. Bizim iş yerimiz MESS kapsamında olmamasına rağmen sözleşmemiz MESS ile yapılan sözleşme emsal olarak hazırlanıyordu. Bu yüzden bu görüşmeler bizim için son derece önemli idi. Ancak sürecin başında tüm beklentilerimiz Türk Metal Sendikası'nda ki bürokratlar tarafından baltalandı. Son süreçte ise Birleşik Metal dayatmaları kabul etmeme ve mücadeleye devam etme kararı aldı

Bu karar çok anlamlıdır. Ancak diğer sendikalar imzaladıkları için Birleşik Metal'in mücadelede yalnız kalma ihtimali de var. Birleşik Metal bu süreçte metal işçilerinden gerekli desteği göremezse işler bütün metal işçileri için fazlasıyla zorlaşacaktır. Ama süreç kazanılırsa sadece iyi bir sözleşme kazanılmış olmayacak, bununla beraber ihanetçi diğer sendikalar anlamlı bir darbe alacak belki istifalar gündeme gelecektir. Dahası bu mücadele hükümetin hazırladığı yeni saldırılarına karşı da bir barikata dönüşebilecektir. Nereden bakarsak bakalım bu grevin önemi büyüktür ve bütün işçileri ilgilendirmektedir. Tabandan birleşik bir mücadele şarttır.

Feniş'ten bir işçi

Greve hazırlık var!

Sendikamızın MESS dayatmalarına karşı aldığı mücadeleye devam kararı kapsamında eylemlerimize devam ediyoruz.. Daha önce aldığımız mesailere kalmama eylemlerini ve Cuma yürüyüşlerimizi sürdürüyoruz. MESS ile sendikamız arasında arabuluculuk dönemindeyiz. Greve hazırlanıyoruz.

Sarkuysan'dan bir işçi

B t n metal i? ilerinin deste?i gerekiyor

MESS-Türk Metal satışının ardından üyesi olduğumuz Birleşik Metal-İş Sendikası'nın tabandan aldığı mücadeleye devam kararı oldukça anlamlıdır. Metal işçilerine dayatılan kölece çalışma koşullarına karşı artık tok bir cevap verilmesi gerekiyor. Sendikamızın MESS'in dayatmalarına karşı aldığı mücadeleye devam kararı hem bizim açımızdan hem de diğer sendika üyesi işçiler açısından oldukça önemli bir gelişmedir. Ama daha önceki dönemlerde olduğu gibi bu dönemde de yine bir şey çıkmayabilir. Diğer metal işçilerinde desteğiyle mücadeleye devam edip süreci kazanımla sonuçlandırırsak çok iyi olur.

Akkardan'dan bir işçi

MESS dayatmalarını kabul etmiyoruz

Artık sendikamızın daha önceki gibi MESS'in dayattığı ve Türk Metal'in imzaladığı sözleşmeye imza atmamasını istiyoruz. Sendikamızın MESS dayatmalarına karşı aldığı mücadele kararı sürüyor. Bizim fabrikamızda daha önce alınan mesailere kalmama kararı esnekleştirildi. İşçi arkadaşlarımızın harçları da olası greve çıktığımızda rahat etmemiz için sendika tarafından esnekleştirildi. Cuma yürüyüşleri yapmıyoruz.. MESS ile sendikamız arasında devam eden süreç için bir arabulucu atanmasını bekliyoruz. Fabrikamızda olası bir greve %90'lık bir destek görünüyor. MESS'in verdiği teklifi kabul etmiyoruz ama bu süreçte %5'ten farklı bir oran çıkarsa greve gitmeyebiliriz.

Kroman Çelik'ten bir işçi

Kazanan bütün metal işçileri olacak!

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS'in metal işçilerine dayattığı ücret ve çalışma koşullarını geri çevirmesi, Türk Metal'in MESS'in kabul edilemez teklifini kabul etmesinin ardından oldukça anlamlıdır. Türk Metal üyesi bir işçi olarak, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS'in dayatmalarına karşı aldığı "mücadeleye devam" kararını hayata geçirip süreci kazanımla taçlandırırsa, sadece kendi içinde değil, Türk Metal ve Çelik-İş üyesi işçiler açısında da oldukça olumlu sonuçlar doğuracağını söyleyebilirim. Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin MESS'in teklifine karşı vereceği mücadele eğer kazanımla sonuçlanırsa, bütün metal işçileri kazanmış olacaktır. Türk Metal ve Çelik-İş üyesi işçilerin sendikalarına basınç uygulamasını daha da kolaylaştıracaktır.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS dayatmasına karşı aldığı "mücadeleye devam" kararını sonuna kadar destekliyorum. Taban inisiyatifi ile verilecek bir mücadele karşısında MESS'in geri atmaması imkânsızdır. Umarım Birleşik Metal-İş üyesi işçiler süreci kazanımla sonuçlandırırlar. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS dayatmasına karşı aldığı "mücadeleye devam" kararı çalıştığım fabrikadaki işçiler arasında da ilgiyle izleniyor. Elde edilecek bir kazanım Türk Metal üyesi işçilerin ileride sendikalarından istifa etmesine yol açabileceğine inanıyorum.

Autoliv'ten bir işçi

"Ekol'de kölelik düzeni hüküm sürüyor"

Lojistik, depolama ve antrepo işinde her türlü uygulama sermayenin kazanımlarına daha da güç katıyor. Size, etiketlenmiş markaların dağıtıltığı yerlerde çalışmanın zorluklarını anlatmak istiyorum.

Çalıştığım işyerinde üç vardiya ve bir sabit vardiya uygulaması var. İşyerinde hergün bilgisayarlı sistemle performansa göre ne kadar iş çıkardığımızı takip ediyorlar. Zaten yattığımız yok ama onlar abartıyorlar. Bazen kişilik haklarımıza bile müdahale ediyorlar. Günlük yaşantımız onların kontrolünde, kapı güvenlikleri onların markalarını giyip giymediğimizi kontrol ediyor ve rahatsız edici aramalar yapıyorlar. Sermayeleri gibi markaları da çok değerli ki, onurumuzu zedelemeye çalışıyorlar. Politikaları "muhtaç et, itaat etsin" politikası.

Ekol'de kölelik düzeni hüküm sürüyor. Kırbacımız asgari ücret, değişmeyen kaderimiz yoksulluk. Dört yanımız kameralarla çevrili. Baskı altında çalışmak o kadar zor ki, başımıza silah dayalı sanki.

Kriz dönemini fırsat bilip maaşlarımızı ve sigorta primlerimizi düşürüp büyük yatırımlar yaptılar. Bu yatırımlar hala sürüyor. Onlar için büyüme ceplerinden başladı, bizim için ise küçülme kemerimizden. Aşağılamayı prensip haline getirdiler. O "değerli" eşyalarını çalacak kadar küçülmedik. Herkesi kendileri gibi hırsız sanıyorlar. Evimizde hergün yemek bulamasak bile onurumuzdan ödün vermeyiz.

Mafya dizilerindeki karakterler gibi hergün ayrı yasa kesiyorlar. 24 kapı var. Beğenmeyen birinden çıksın gitsin diyorlar. Mantık aramak ve sormak bile sıkıcı geliyor. Çünkü hep aynı senaryo. Zam zamanı geldiğinde işçiyi tutmak için kokteyl verip göz boyamaya çalışıyorlar. Sonra hep aynı sahneler. Senede bir gün, senede bir gün...

Değişmeyen tek şey, çok çalışıp az yiyiyoruz. Bu adaletsizlik böyle gitmez. Bir yerden başlamalıyız.

Gebze EKOL Lojistik'ten bir işçi

ÇEL-MER'den Mutaş'a daha fazla işgal, daha fazla direniş!

Ekonomik krizle birlikte, örgütlü örgütsüz yüz binlerce işçi kitlesel biçimde kapı önüne konulurken, çalışanlara ölçüsüz olarak hak gaspları dayatıldı. Ücretlerin düşürülmesi, ikramiyelerin kaldırılması, sigorta primlerinin ödenmemesi, yarı ücretli çalışma, telafi çalışması, tazminatsız işten atmalar, taşeronlaştırma ve örgütsüzleştirme saldırısı dayatılarak, kazanılmış haklar tırpanlamaya başlandı.

İşçilere "bu dünya krizi, hepimiz aynı gemideyiz" tersi bir durumda ise "ister çalış ister çalışma" denilerek hak gasplarına sessiz kalması öğütlendi. "Bugün iş yok" eve gidin dendi. İş olunca da gece gündüz çalıştırıldı. Esnek üretim yaygınlaştı, kadrolu işçinin yerini sözleşmeli işçi doldurdu. Dünün sendikalı, kadrolu veya sigortalı işçisi bugün artık bunlardan yoksun biçimde asgari ücrete mahkûm edildi. Çalışma saatleri neredeyse her fabrikada keyfi olarak uzatıldı. Normal çalışma süresi birçok işyerinde 12 saate çıkarıldı.

Bu süreçte patronların önceliklerinden biri, işçilerin örgütlülüğü ve örgütlenme bilincine yönelik gerçekleştirdiği saldırılar oldu. Hedefe koyduğu bu saldırıları sinsi biçimde uygularken, ölümü gösterip sıtmaya razı ettiği işçiler, yavaş yavaş buna karşı koymaya, tepki ve öfkelerini açığa çıkartmaya başladılar. Sendikalı işçilerin yanı sıra krizi daha derinden yaşayan örgütsüz işçiler, "bizim de bir hakkımız olmalı" diyerek örgütlenme çalışmalarına başlamış ve bunun için de ne gerekiyorsa yapma çabasına girişmişlerdi. Direnişse direniş, işgalse işgal yapmışlardı.

Krizin ilk döneminde işten atılan Birleşik Metal İş üyesi Tezcan Galvaniz işçileri, İzmit'te fabrika ve yol işgali gerçekleştirmişti. Aynı günlerde, Ümraniye Dudullu'da bulunan Sinter Metal işçileri sendikalaştıkları gerekçesiyle patron tarafından topluca kapı önüne konulmuş, onlarda fabrikayı işgal etmişlerdi.

. Özelleştirmeye ve tüm haklarının ellerinden alınmasına karşı, Ankara'nın merkezini eylem alanına çeviren ve mücadele ruhu aşılayan TEKEL işçileri, işten atıldıkları için hakkını arayarak direnen belediye işçileri, sendikasızlaştırma amacıyla işten atma saldırısına karşı grev yapan Akkardan işçileri.,. Sendikalaştığı için işten atılan, sonuna kadar direnerek kazanan temizlik işçisi Türkan Albayrak vb. Örnekleri çoğaltabiliriz. Son olarak da geçtiğimiz yaz döneminde sendikalaşma hakkı için fabrika işgali gerçekleştiren Çelmer işçileri ve Mutaş işçileri ortaya koydukları direnişler ile bir kez daha sömürülen ve haksızlığa uğrayan milyonlarca işçiye yol gösteren birer örnek yarattılar. Fabrika işgallerini tekrar hatırlattılar ve dahası hak alma mücadelesinin birilerinin icazetinde değil de nasıl eylem alanında ve dişe diş bir biçimde yürütülmesi gerektiğinin altını çizdiler

Çünkü, hepimiz, her fabrika işgalinde, işçi sınıfının sahip olduğu o muazzam gücü, yıkıcı gücü tekrar gördük. Ve her fabrika işgalinde, işçi sınıfının gözlerindeki bağı nasıl kaldırıp attığını, dostunu ve düşmanını nasıl daha iyi tanıdığını gördük. Her fabrika işgalinde, işçi sınıfının birleştiğinde nasıl da yenilemez ve engellenemez olduğunu tekrar gördük. Her fabrika işgalinde, işçi sınıfının önüne dikilen her engeli nasıl da yendiğini, diğer kesimleri arkasından nasıl sürükleyebildiğini, nasıl bilinç sıçraması yaşadığını tekrar gördük.

Öyleyse bizler de hakkımız olanı almak, insanca yaşamak, güvenceli çalışmak istiyorsak, ÇEL-MER'lerin Mutaş'ların yolundan gitmeliyiz. Sermayenin tüm saldırılarını püskürtebilmek ve dahası yeni haklar kazanabilmek için bu örneklerde olduğu gibi kararlı ve militan bir tarzda mücadele etmeliyiz.

İleri Elektro Kimya direnişçileri ile direnişleri üzerine konuştuk...

- Direniş sürecinizi kısaca anlatabilirmisiniz?

İleri Elektro Kimya direnişçisi Saim Karaçay: İşçiler İleri Elektro Kimya'ya alındığında 11 aylık sözleşme ile alınıyor. İki ay deneme süresince İleri Elektro Kimya işçisi olarak çalıştığımız halde Bant Boru işçisi olarak gözüküyoruz. Böyle olunca Kimyasal sektör yardımı alamıyoruz. SSK'dan sigortalar 32 A'dan yatırılırken Bant Boru'da normal yatırılıyor. Fazla mesailere bırakılıyoruz. Kimya sektöründe çalışanlar fazla mesaiye bırakılmaması lazım. Belli bir sınırlama var ama onlar istediği gibi sömürüyor. Yasal hakları bildiğim için içerdeki arkadaşları bu konularda bilgilendirdim. Yaklaşık 4 ay geçtikten sonra patron beni işten çıkardığını söyledi. Gerekçe olarak da fazla mesailere 1 gün kalmamamı gösterdi. Ben de bunu kabul etmedim. Gerekli yerlere şikâyet ettim. Kavga ettik. Geri adım atarak çalışmamaya devam etmemi, süreci daha sonra değerlendireceklerini söylediler. Çalışmaya devam ettim, işçileri bilgilendirdim. Aradan 1 ay geçti ve işveren beni işten attı. Aynı gün İzmit Belediyesi'ne şikâyet ettim ve aynı gün direnişe geçtim. Bu süreç içerisinde işveren rahatsız oldu, jandarma çağırdı. Gözaltına alındım. İşten atmalar her yerde yaygınlaşıyordu. Buna karşı tutum alınması gerektiğini düşünerek sadece kendim için değil işten atılan tüm işçiler adına fabrika önünde direnişe geçtim. Bir tepki göstermemiz yani mücadele etmemiz gerekiyordu. İçerdeki işçiler şaşırdı. Benimde ilk deneyimimdi. Daha önce işten çıkarıldığımda eve gider, başka bir iş arardım. Ama şimdi kafamızı kuma gömmeyip yani mücadele seçeneğini gösterdim.

***- "Direnişe başlarken haksızlığa uğrayan tüm işçilere direniş ve mücadele seçeneğini göstermek istedim"* diyorsun. Peki içeriden ve havzadan tepkiler nasıl?**

- Burası OSB, sendikalı ve sendikasız çalışan işçiler var. Bu havzada çalışan işçiler beni görüp yanıma geldiler. Ne için kapı önünde beklediğimi sordular. İşçilerle bir bağ kurduk kendi çalıştıkları yerlerdeki koşulları aktardılar. Bilgi alışverişinde bulunduk. Fabrikalardaki işçilerde içerdeki bir takım yasal düzenlemeler sağlanınca direnişime sahip çıktılar. Birçok olumlu gelişme yaşandı. İşçiler çay ve yemek getiriyorlar dayanışma için. Çevre fabrikada çalışan sendikalı bir işçi işyerindeki arkadaşlarıyla konuşup kendi aralarında topladıkları bir miktar parayı getirdiler. Bu önemli bir dayanışma örneğiydi. Bir şekilde birileri bir adım attığında mücadele böyle adım adım büyüyor.

- Saim direnişe geçtiği zaman içerdeki arkadaşlarla bir toplantı sohbeti gerçekleştirdik. Daha önce burada yaşanan sendikalaşma girişimi ve deneyimi üzerine konu açıldı. Bir arkadaş ben kendimden utanıyorum dedi. O süreçteki alınan eksik tutumları aktardık. 4 sene önce böyle bir direniş gösterseydik şimdi sendikalıydık dedi. Sürece destek vermemiz gerekiyor dedi. Bu söylemler direnişin kazanımlarını göstermesi bakımından son derece anlamlıydı bence.

- İleri Elektro Kimya'nın patronu direniş üzernden korkuya kapılmış görünüyor. Ki bir kişiyi daha işten çıkartmış. Süreci bize anlatabilir misin?

Sevdin Yaman: Benim işten atılma sürecim şöyle başladı. Nedeni daha önce işten atılan arkadaşıma gösterdiğim yardımdan kaynaklıydı. Direnişe sahip çıktığım için işten atıldım. Ayrıca Saim arkadaşın işe başladığı süreçte beni referans göstermişti. Arkadaşım olduğunu biliyorlardı. Saim arkadaşımız işten atılınca beni o dönem atmadılar. Çünkü gelişebilecek tepkilerden korkuyorlardı. Arkadaşın kapı önünde 1–2 gün bekleyip gideceğini sanıyorlardı. Direniş devam edince içerde tepkiler oluştu ve beni de işten çıkarttılar. İşveren ilk çıkışta olduğu gibi beni de gerekçesiz olarak işten çıkarttı. Bende ertesi gün gelip arkadaşımın yanında direnişe geçtim. Saim kapı önünde direniş başlatınca içeride bir hareketlilik yaşandı. İşveren ve fabrika yönetimi Bant Boru fabrikasında bir toplantı gerçekleştirdiler. İşçileri Saim'in yanına gidip onunla konuşmamaları konusunda uyardılar. Özellikle benim yanıma gelip Saim'i ziyaret etmemin içerideki üretimi ve işçilerin performansını etkilediğini söylediler. Tehdit ettiler. O süreçte sesimizi çıkartmadık. Daha sonra arkadaşlarla konuştuk, direnişe destek vermemiz

gerektiğine karar verdik. Patron bunu engelleyemedi. Direnişe destek çıktık, sahiplendik. Bu direniş gerçekleşmeseydi içerideki arkadaşlarımızın sigortaları 32 A üzerinden yatırılmayacaktı. İşçiler kendilerine güvenmeyeceklerdi, bu somut bir kazanımdı.

- Bölgedeki işçilere verdiğiniz direniş mesajı dışında da somut kazanımlar var. Bunlardan bahsedebilir misiniz?

- Daha önce sözleşmeli çalışan işçiler sözleşme süreleri dolunca işten atılıyordu. Fakat direnişten kaynaklı işveren işçileri işten atamadı, kadroya aldı. Eğer işçiler işten atılsaydı kapı önünde direnişe geçerler diye bu tutumdan vazgeçti. Bant Boru'da çalışan işçileri İleri Elektro Kimya'da kadroya geçirdi. Daha önce yapması gerekeni şimdi yaptı. İleri Elektro Kimya'da çalışan fakat işverenin diğer fabrikası olan Bant Boru'da çalıştırdıkları işçileri tekrar asıl çalıştıkları Elektro Kimya fabrikasına devrettiler. İşçiler yasal haklarını aldılar. Sigortanın 32 A'dan yatırılması, kimyasal yardım alması. Fazla mesailer kalktı. Bu da içeriye yönelik bir gelişmeydi. Bu durumda işçiler arasında bir güvenin oluşmasına sebep oldu.

- Bölgede ve bölge dışında birçok direniş sürüyor. Bunlara dair ne söylemek istersiniz?

- Direnişler işçilerin eylemidir. Bu eylemlerin desteklenmesi ve büyütülmesi gerekiyor. Bölgede yakın dönemde ÇEL-MER işgali yaşandı. Ardından Mutaş direnişi başladı. İşçilerle her zaman dayanışma içerisindeydik. Her ne kadar sendika orada işçileri satmış olsa da işçiler iyi bir örnek sergilediler. Çizmeci Gıda'da direniş başladı. Bunlar bu bölgedeydi. Bunun dışında Tersaneler cehenneminde binlerce işçinin hakları için direnen arkadaşımız var. Tersanede Betasan direnişi başladı. Zeynel Kızılaslan'da mücadeleci kimliğinden kaynaklı işten atıldı. O da örnek bir tutum sergileyerek işten atmalara karşı direnişe geçti. Tersanelerde çalışan tüm işçiler bir yol gösterdi. Tersane patronları Zeynel'in direnişinden sonra işten atmaları durdurdular, geri adım attılar. Zeynel arkadaşla sürekli irtibat kurduk. Bizden önce direnişe geçtiği için ondan direnişe ilişkin görüşlerini aldık, deneyimlerini paylaştık. Tek kişilik direnişlerin zorluklarını öğrendik. Bizlere yardımcı olmasını istedik. Türkan Albayrak kararlıca sürdürdüğü direnişini zaferle sonuçlandırdı. Bu açıdan baktığımızda ayrı ayrı bölgelerde başlayan direnişler var. Buradan çıkarılması gereken sonuç bu direnişleri aslında birleştirmek gerekiyor. Çünkü direnişler eğer birleşirse, ortaklaşırsa seslerin daha gürleşmesini sağlar. İşçilere güven verir. Direnişlerin ortaklaştırılması ortak bir komitenin yaratılmasını gerektiriyor. Direnişleri ortaklaştırılsak kendi kararlarımızı alıp, bu kararlar doğrultusunda hareket ederiz. Sendikaları, emekten yana olan tüm kesimleri harekete geçiririz. Direnişlerin her şeyi organize etmesi sağlanır. Bu örnekler 80 öncesi vardı ama 80 sonrası işçiler örgütsüzleştirildi. Buda 80 darbesiyle gerçekleşti. Bizler bunu tekrardan yaratabiliriz. İşçilerin düşünceleri ne olursa olsun, direnişlerin ortaklaştırılması bizi kazanıma götürür. Gebze'de biz varız, tersanede Zeynel arkadaş var. UPS ve Tekel işçileri var. Bu arkadaşlarımızla görüşüp direnişlerin ortaklaştırılmasını büyütülmesini konuşacağız. Fikir alacağız. Bu bizim ilk deneyimimiz ve bölgede kazanım sağlayacağını düşünüyoruz.

- Direnişe kurumların ve sendikaların yaklaşımı nasıl, bu vesileyle bir mesaj göndermek ister misin?

- Direnişe ilk çıktığımızdan itibaren bizi destekleyen ve dayanışma gösteren UİD-DER ve BDSP'dir. Çevre fabrikalardan gelen işçilerdir. Sendikalardan bir destek gelmedi. Sendikalar işçilerin evleri olmalarına rağmen, sendikacıların yüzünden bu tür direnişler büyütülmüyor. Örneğin yanı başımızda BMİS örgütlü Dostel Makine fabrikası var. Daha öncede orada bir deneyim yaşandı. Mücadele verildi. BMİS benim burada direndiğimi bilmesine rağmen hiç kılını kıpırdatmadı. Direnişimize destek vermedi. Ama sorun sendikada değil sendikacılarda. Çünkü biz işçiler sendikalara basınç yapamıyoruz. Onlarda koltuklarında rahat rahat oturuyorlar. Akkardan'da ve birkaç işyerinde daha işten çıkartmalar oldu ve sendika buna göz yumdu. Bunun örneklerini daha sonra ÇEL-MER'de, Mutaş'ta da gördük. Bu direnişe sendikaların destek vereceğini ummuyorum. İşçilerden destek bekliyorum. Gebze'de Sendikalar Birliği var ama nasıl işlediğini anlamıyoruz. Bütün direnişler işçi sınıfının direnişidir. Tek kişilik direnişler olsa da anlamlıdır ve kazanımlıdır. Bu direnişler ileriye dönük adımlardır. İşten atmaların önüne geçmek için, sözleşmeli işçilerin atılmasının önüne geçmek için direnişe geçtik. İş güvencesi haklarımızı talep ettik. Dövizlerimizi "iş güvencesi hakkı istiyoruz" şiarıyla değiştirdik. Sendikaların bu şiarla harekete geçirilmesini sağlamaya çalışacağız.

Emekçi kadınların sorunları

Yaşadığımız dönemde kadının çalışması başlı başına bir sömürü. Çalıştığın zaman insanın iş gücü katlanıyor. Evde ayrı çalışıyorsun işte ayrı çalışıyorsun. Bunların yükümlülüğü çoğunlukla kadının üzerine biniyor. Tabi kadının çalıştığı yere göre sömürü biraz daha artıyor. Emekçi kadına hak ettiği değer verilmiyor. Verilmediği içinde sömürü de peşinde geliyor. İşe giderken bir dolu sorunla beraber gidiyorsun. İnsan bedenin gücü kadar beyin gücünün de kadının yaşadığı sorunların içerisinde olduğunu fark ediyorsun. Eğer ki anneysen bu daha da zorlaşıyor. Yaşam şartlarına göre kadında çalışması gerekiyor. Şahsen ben çalışırken geri de bıraktığım çocuklarımın kendi kendine bakmak zorunda olmaları beni endişelendiriyor. Bu düşüncelerle çalışmak zorunda kalıyorum. İşe gittiğim zaman çocuklarımı güvenilir yerlere bırakmak isterim. Bu koşulları yaratabilmek de biz kadınlara düştüğünü düşünüyorum. Artık her alanda ezilmişliğe, sömürüye, zulme son vermek biz kadınların çabasıyla mümkün olacaktır. Biz emekçi kadınlar olarak artık kafamızı kumdan çıkartmamız gerekiyor.

Emekçi kadınlar yaşadığımız toplumda fazlasıyla sömürüye maruz kalıyor. Fabrikada, evde, sokakta yaşamın her alanında sömürülüyor. Sömürünün bir adı da şiddettir. Kadına yönelik şiddet denilince akla ilk olarak fiziksel şiddet geliyor. Oysa kadınların yaşadıkları şiddetin boyutu ve kapsamı oldukça geniş bir biçimde yansıyor. Çalışan bir kadın olduğun zaman sabah gözünü açar açmaz şiddet başlıyor. İşe gidecckken bir koşuşturma ile çocukları okula gönder, eşine kahvaltı hazırla, ortalığı toparla derken evden çıkıyorsun. Ondan sonra bir koşu servise veya otobüse yetiş derken daha sabahtan başlıyor. İşyerine ulaştığında çalıştığın yere göre el değiştiriyor şiddet. Ustabaşı, patron, müdür derken kadının ezilmişliği karşımızda duruyor. Bir de emeğinin karşılığını alamamak cabası. Bir iş başvurusu yaptığında ilk olarak karşına çıkan kadın olduğundan kaynaklı aynı işi yapmana rağmen daha düşük ücret alman oluyor. Ama dediğimiz gibi emekçi kadının sorunu daha gözünü açar açmaz başlıyor. Emekçi kadınlar sorunla sadece işyerinde karşılaşmıyor. İşten eve döndüğün zaman seni bekleyen sorunlar var. Burada erkek egemenliği hemen kendini gösteriyor. "Yemek hazır mı, çay oldu mu?" derken senin harcadığın emek göz ardı ediliyor. Eğer bir şeyler eksikse direk şiddete başvuruluyor. Şiddet dediğimiz zaman kadın olarak aklımıza ilk olarak "aile içi şiddet" geliyor. Ama çok iyi biliyoruz ki emekçi kadınların bununla birlikte yaşadığı şiddetler de var. Ama yine çok iyi biliyoruz ki bizim anlattığımız sorunlara göğüs geren örneklerimiz de var. Desa Deri'de çalışan Emine Arslan yaşadığı sorunlara karşı büyük bir direniş örneği göstermiştir. Ve de biz mücadelenin kadın üzerindeki yarattığı özgürlüğünü görebiliyoruz. Ayrıca Paşabahçe'de çalışan Türkan Albayrak kadın olarak büyük mücadele vermiştir. Entes fabrikasında çalışan Gülistan Kobatan'da mücadeleci kadınlarımızdandır. Tarihe baktığımız da bizlere mücadele yolunu canları pahasına gösteren 3 kız kardeşin "Mirabel kardeşlerin" hayat hikâyelerine rastlıyoruz. 25 Kasım 1960 tarihi Dominik Cumhuriyeti'nde diktatörlüğün baskısına ve sömürüsüne karşı halklarının özgürlükleri için mücadele eden Patria, Minerva ve Maria kardeşlerin tecavüz edilerek öldürüldükleri tarihtir. "Kelebekler" olarak anılan ve özgürlük mücadelesinin simgesi olan Mirabel kardeşlerin anısına 25 Kasım tarihi, Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda alınan bir kararla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olarak kabul edilmiştir.

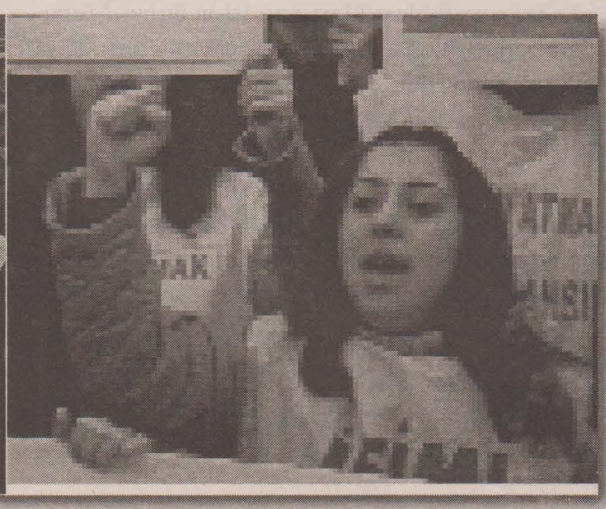
Kadının üzerindeki şiddetin sadece aile içi ve töre olarak olmadığını biliyoruz. Devletinde kadının üzerinde şiddetini görebiliyoruz. Bu gerek iş konusunda gerek ise yaşadığımız birçok sorunda ortaya çıkıyor.

Bizler emekçi kadınlar olarak her şeyden önce istediğimiz emeğimizin farkında olunmasıdır. Hem iş konusunda hem de kadın olduğumuz için yaşadığımız sorunların artık çözülmesini istiyoruz. Yaşadığımız döneme baktığımız zaman sadece kadınların sömürülmediğini biliyoruz. Bizlerin yanı sıra eşlerimizin, abilerimizin, babalarımızın, kardeşlerimizin, komşularımızın da sömürüldüğünü görebiliyoruz. Erkeklerin yaşadıkları sorunlar biz kadınlara belirli şekillerde geri dönüş yapıyor. Biz emekçi kadınlar olarak yaşadığımız şiddete, zulme, sömürüye karşı kadın erkek el ele vererek karşı durabiliriz.

Emekçi bir kadın

İş güvencesi, insanca yaşayabilecek koşullar istiyoruz

Çalışma saatlerinin uzun ve yorucu olduğu, zorunlu mesailerin her daim yapıldığı petro- kimya sektöründe çalışıyorum. Her geçen günün bir öncekini arar hale geldiği işkolumuzda biz işçiler aleyhine olmayan yok yok.

Yıllardır farklı işyerlerinde çalışmama rağmen karşılaştığım sorunlar hiç değişmiyor. Değişmek bir yana sürekli olarak artış gösteriyor. Sözleşmeli - taşeron çalışma, sigorta primlerinin düşük yatırılması, bordroların verilmemesi, adetli çalışma sistemi, servis güzergâhlarının düzeni, işyerlerinde doktor bulunmaması, ecza dolabının konulmaması, yemek molalarının kısa olması ve bunun yarısının yemek kuyruğunda geçmesi, işyerlerinin çok soğuk olması, vb. vb. bu sorunların sadece birkaçını oluşturuyor.

Bazı yerlerde dikkatimi çeken uygulamalara da değinmek istiyorum. Şimdiki çalıştığım işyeri kozmetik ürünlerinin üretimini yapıyor. Yılın büyük bölümünde sözleşmeli işçi çalıştırır. 300 işçi arasından en fazla 100'ü kadroludur. Geri kalan 200'ü taşeron işçidir. Bu işçilerin çoğunluğu ev kadınıdır. Onlara sorsanız, bir iki ay yevmiyeci olarak çalışmak oldukça cazip. Çünkü bu darboğazda hiç değilse eve katkı götürüyorlar. "Bu işsizlikte bunu yapamayan da var" diyorlar. Bu kadınlar ayda 300 liraya çalıştırılıyor.

Geçimini çalışarak sağlayan bizler ise iş güvencesi olmadan her türlü dayatmalara maruz kalıyoruz. Uzun çalışma saatleri ve zorunlu mesailerden başımızı kaşıyamıyor, iş dışında herhangi bir şey yapamıyor, ailemiz ve çocuklarımızla dahi doğru dürüst ilgilenemiyoruz. Bir kere servisler başlı başına bir sorun. İşveren daha ekonomik olsun diye az sayıda servis koyuyor ve o serviste işçileri evlerine uzak bir yerden alarak, çok dolaşarak toplaya toplaya götürüyor. Bundan dolayı da biz işbaşından yaklaşık 2 saat önce evden çıkıyor, paydostan 2 saat sonra ancak eve dönebiliyoruz.

Haksızlık diz boyu. Öyle ki patron, haksızlığı tüm işçilere yapıyor ama erkekle kadın işçi arasında da ayrım olsun istiyor. Bizzat kendisi ayrımcılık uyguluyor. Mesela soğuk havalarda biz kadın işçilere ince iş önlükleri verilirken erkeklere daha kalın veriliyor. İş ayakkabısı verilirken bize verilmiyor vb. Geç saatte servisle eve uzak bir yerde bırakıldığımızda "kadındır bu saatte eve rahat gidebilir mi" diye düşünülmüyor. Bu da bizim için tehlikeli bir yan oluşturuyor.

Sonuç olarak,

Güvencesiz çalışıyor ve güvencesiz yaşıyoruz. Çalışıyoruz, yıpranıyoruz, yoruluyoruz. Ama hiçbir güvencemiz yok. Patronları durmadan zengin ediyoruz. Ama asgari ücrete karın tokluğuna çalışıyoruz.

İşçiyiz; iş güvencesi, insanca çalışabilecek iş koşulları istiyoruz.

Plastikçiler Organize Sanayi'den bir işçisi

Sınıf kardeşlerimizden haberler...

Mutaş işçilerinden fabrika işgali...

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu Mutaş Demir Çelik'te, sendikalaştıkları için işten atılan Mutaş işçileri onuru ve hakları için 27 Ekim günü 03.00 sıralarında fabrika içerisindeki vinçlerin üzerine çıkarak 43 saatlik bir işgal eylemi gerçekleştirdiler.

"İşe geri dönme" ve "sendika hakkı" talebiyle eylem yapan işçiler, gece saatlerinde Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticileri, DİSK ve Mutaş patronu arasında varılan anlaşma sonucunda eylemlerini sona erdirdiler. Anlaşmaya göre; Mutaş işçileri sadece, normal şartlar altında da alınmaları gereken kıdem ve ihbar tazminatlarını alabilecekler.

40 saati aşkın süre fabrika önünde süren bekleyiş sırasında Mutaş işçilerinin aileleri ve destek veren güçler işgal eylemini sürdüren işçileri yalnız bırakmadı. Gebze'de 4 günlük işgal eylemiyle haklarını söke söke alan ÇEL-MER işçilerinin yolundan ilerleyen Mutaş işçilerinin işgal eylemi, sonucu ne olursa olsun işçi sınıfının mücadele hanesine artı olarak yazıldı.

Akdeniz Çivi işçileri CHP'yi işgal etti

Mersin'de 27 Ekim'den bu yana direnişlerini sürdüren Birleşik Metal-İş'e üye Akdeniz Çivi işçileri CHP Mersin il binasını işgal etti. İşgal eylemi Akdeniz Çivi patronu Serhat Servet Dövenci'nin aynı zamanda CHP Mersin Yenişehir Belediyesi Meclis üyesi olması nedeniyle yapıldı. Akdeniz Çivi işçilerinin 25 Kasım sabah 08.30 sıralarında CHP Mersin il binasında başlattıkları işgal eylemi 26 Kasım sabaha karşı polis müdahalesiyle sona erdi. Sendika üyesi 60'a yakın işçinin 19 saat süren CHP işgalinin ardından direnişçi işçiler gözaltına alındı. Sağlık kontrolü için Mersin Devlet Hastanesi'ne götürülen işçiler ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldı. Tüm baskılara rağmen Akdeniz Çivi işçileri mücadelelerini sürdürüyorlar.

İşgal bayrağı Buca Belediye işçilerinin elinde!

Daha önce Birleşik Metal üyesi Akdeniz Çivi işçilerinin CHP Mersin il binasını işgal etmesinin ardından bir CHP işgali de Buca'da yaşandı. İzmir'de CHP'li Buca Belediyesi'nde işten atılan taşeron işçiler direnişin 15. gününde CHP Buca ilçe binasını işgal ettiler. Başından beri işçinin yanında gibi gözüken CHP yönetimi ise işçileri polis zoruyla dışarı attırarak gözaltına aldırdı. Gözaltına alınan 5 kişi serbest bırakıldı.

Gözaltılar serbest bırakılırken dışarıda bekleyenler tarafından sloganlarla karşılandılar. Toplanan grup karakoldan direniş alanına kadar sloganlar eşliğinde yürüdüler.

Akşam saatlerinde direniş alanı yine ziyaretçilerle doldu. Özelikle UPS işçileri yine direniş alanına gelerek işçilerin yanında yer aldılar.

Saat 18.00 sıralarında ise direniş alanı yoğun polis ablukası altına alındı. Polis panzerleri, çevik kuvvet ve sivil polisler direniş alanının etrafına konuşlandılar. Ancak abluka bir süre sonra gevşetildi. Direniş alanında ise kurulan ortak sofrada yemekler yendikten sonra ateş başında halaylar ve sloganlar eşliğinde bekleyiş sürdürüldü. Buca işçilerinin direnişi kararlılıkla devam ediyor.

ÇEL-MER'de baskılar sürüyor!

Çel-Mer Çelik işçilerinin gerçekleştirdiği 4 günlük işgali hazmedemeyen Çel-Mer patronu işçilere baskı yapmaya devam ediyor. İşveren ve yönetimi Vali- sendikanın imzaladığı protokole uymuyor. İşe iade davasını bahane ederek karşı dava açmış bulunmakta. İşçilere mesai dayatmasından kışlık elbise vermemesi, yemeklerin gittikçe bozulması, servis güzergâhında yaşanan karmaşa, yeni işçilerin sendikaya üye olmaması konusunda yemin ettirilmesi gibi baskılar giderek artmaktadır.

Son olarak işveren yönetimi 12.11. 2010 tarihinde Gebze 3. Sulh Ceza mahkemesine "çalışma hürriyetinin kısıtlanması" gerekçesiyle 45 işçi hakkında dava açtı.

ÇEL-MER işçilerinden işe iade davası...

Eylemleri sendikanın fabrikaya girmesi ile sonuçlanan işçilerden 11'i işe geri alınmamıştı. Bu işçilerin açtıkları işe iade davası bugün Gebze 2. İş Mahkemesi'nde görüldü.

Saat 14.00'te başlayan ve yaklaşık 2 saat süren duruşma sonrası adliye önünde "İşten atmalar yasaklansın! / ÇEL-MER İşçileri" pankartının açıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde sermayenin işçi-emekçilere yönelik saldırılarının giderek arttırdığı, azgın sömürüye maruz kalan işçilerin açlık ve sefaletle karşı karşıya kaldığı hatırlatılarak, sömürüye karşı hak arama mücadelesi veren işçilerin ise işten atmalara maruz kaldığı ifade edildi. Basın açıklamasına TEKEL, BETESAN, İleri Elektrokimya, Mutaş, Fen İş Alüminyum, Tersane İşçileri Birliği Derneği üyesi işçiler ile BDSP ve UİD-DER de destek verdi.

- Bir ÇEL-MER direnişçisinin eşi olarak siz de işgal sürecinde direniş yaşadınız. Bu süreçten neler öğrendiniz?

- Direnmenin ne olduğunu öğrendim. Bir şeyleri başarabileceğimizi öğrendim. En önemlisi birlik olmayı öğrendim. Ondan önceki dönemde Televizyonlarda Tekel işçilerinin direnişini izlerken onların mücadelelerinin bizi de ilgilendirdiğini bilmiyordum. ÇEL-MER'den sonra aslında onların mücadelelerine bizim de katılmamız gerektiğini öğrendim. Meğer bizim de o işçilerin yanında olmamız gerekiyormuş. Şimdi nerede direniş olsa destek vermeye hazırım. Bizim direnişimiz boyunca aslında başarmamızı sağlayan birlik olmamızdı. Eşlerimiz vincin tepesinde bizler karşıdaki alandaydık. Ve ilk başta onların kapıları açıktı. Sonrasında kapılar kapandı, kocalarımıza su verilmedi. İlk olarak sendikaya söyledik onlar biz halledeceğiz dedi. Ancak bir şey olmadı. Bizler fabrika önüne yürümeye kalktık, polislerle karşılaştık. Bizler slogan atıyoruz, yanlarına gitmeye kalkıyoruz diye kapılar açıldı, ışıklar açıldı, yemek ve su verildi. Sendika bir şey yapmadı. Polisler biz karşıya geçmeye kalkınca içimizden birini gözaltına almaya çalıştı ama alamadı çünkü biz bırakmadık. Akşamüzeri tekrar ışıklar söndü bizler yaktırdık. Gece boyunca oradaydık, kimse kimseyi tanımıyordu. Sonrasında kaynaştık. Sloganlar attık, türküler söyledik, hiç uyumadık. Birçok insan hiçbir şey başaramazlar gözüyle bakıyordu. Dışarıda komşular, akrabalar "utanmıyor musun orada bağırmaya" diyordu. Hiç de utanmadık utanacak bir şey yapmıyorduk. Birlik olduk ve kazandık. Patronun işleri durdu, bizim birlik olduğumuzu gördü ve en önemlisi işçisiz bir şey yapamayacağını anladı.

- Emekçi kadınlara ne söylemek istersiniz?

- Direnşinler! her şeye karşı direnşinler ama önce kendilerine güvensinler...

Asgari ücrete sadaka zammı !

Milyonlarca işçiyi doğrudan ilgilendiren asgari ücret görüşmeleri yine bildik şekilde sonuçlandı. 2011 yılında geçerli olacak "asgari ücreti" belirlemek üzere 28 Aralık günü 4. kez toplanan Asgari Ücret Tespit Komisyonu "asgari ücret" adı altındaki sefalet rakamını açıkladı.

Sermaye hükümeti AKP, patronlar örgütü TİSK ve Türk-İş temsilcilerin katılımıyla Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda gerçekleşen dördüncü toplantının sonunda yeni asgari ücret rakamı açıklandı. Yapılan açıklamaya göre, sermaye hükümeti ilk olarak yüzde 4.7 + 4.1 zam önerdi. Türk-İş'in teklifi kabul etmediğini belirtmesi üzerine hükümet teklifini yüzde 4.7+5.1'e yükseltti. Hükümet ve TİSK tarafından onay verilen teklif, Türk-İş'in olumsuz görüş belirtmesine rağmen oy çokluğuyla kabul edildi. Yani bu pazarlık komedisi de böylelikle sona ermiş oldu.

30 simitlik zam!

Buna göre, şu an için brüt 760.50, net 599.12 lira olan asgari ücret 2011 yılı Ocak ayından itibaren brüt 796.50, net 629.96 lira olacak. Yani asgari ücrete 30,84 TL'lik zam yapılmış olacak! Yani simitin bile son zamla 1 TL olduğu düşünülürse, işçi ve emekçilere 30 simitlik "koca bir zam" yapılmış olacak!

Asgari ücret yılın ikinci yarısında ise brüt 837 lira, net 655.57 lira olarak uygulanacak. 16 yaşından küçükler için ise asgari ücret yılın ilk altı ayında brüt 679.50, net 546.20 lira olacak. Yılın ikinci yarısında ise bu rakam brüt 715.50, net 571.97 lira olarak uygulanacak.

Açlık sınırının altında!

4. toplantı öncesi kamuoyuna 2010 yılı Aralık ayı açlık sınırını 867,80 TL ve yoksulluk sınırı da 2 bin 826 TL olarak açıklayan Türk-İş, Türkiye İstatistik Kurumu'nun tek bir işçinin toplam aylık harcamasını 2010 Aralık ayı itibariyle 900,09 lira olarak hesapladığına vurgu yapmıştı.

Sermaye sözcülerinden pişkince açıklamalar

Komisyon toplantısının ardından, kölelik dayatmasının altına imza atan sermaye hükümeti ve TİSK temsilcileri pişkince açıklamalarda bulundular.

Hükümet adına toplantıda bulanan Çalışma Genel Müdürü Ali Kemal Sayın, "İşçi kesimi masayı erken terk etmeseydi daha fazla bir zam oranı üzerinde mutabık kalınabilirdi" demagojisinde bulunduktan sonra, "Biz görüşmelere başladığımız oranların çok üzerine çıktık" diyerek işçi ve emekçilerle adeta dalga geçti.

Patronlar adına toplantıda bulanan TİSK Yönetim Kurulu Üyesi Ali Nafiz Konuk da yaptığı açıklamalarla pişkinlikte Sayın'ı aratmadı. Zam oranının beklenilenin üstünde olduğunu söyleyen ve "işverenlerin fedekarlığı" demagojinden dem vurmayı ihmal etmeyen Konuk, mensubu olduğu sermaye sınıfının ikiyüzlülüğüne yaraşır açıklamalarına şöyle devam etti:

"Asgari ücretle geçinen işçilerin 2011 yılında alacakları zam oranının biran evvel onaylanabilmesi için zam oranına evet dedik. Toplantıların daha fazla uzatılmasını istemedik"

Sefalet ve kölelik dayatmalarına karşı mücadeleye!

Söz konusu tablo, aslında asgari ücretin belirlenmesi aşamasında temel kriterinin sermayenin sınıfsal ihtiyaçları olduğunu gerçeğini birkez daha gözler önüne serdi. Sömürü çarkları altında ezilen milyonlarca işçi ve emekçi açısından kritik öneme sahip olan asgari ücret sefalet dayatmasıyla sonuçlandı.

Ve açıkça görülüyor ki, daha fazla kar elde etmek için işçi ve emekçilerin sırtına binen sermaye sınıfı, sözcüsü AKP hükümeti eliyle milyonlarca işçi ve emekçiyle dalga geçiyor.

Milyonların gözünün içine baka baka "azami sefalet" diyen sermaye sözcülerine karşı dişe diş bir mücadele örmek ise emek cephesi için önümüzdeki sürecin yakıcı görevini oluşturuyor.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 629 * Fiyatı: 25 YKr * Ocak 2011 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten ÖZDOĞAN * Yayın türü: Yerel Süreli, Siyasi, Ayda bir, Türkçe
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk. No 5 Daire 3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat / İST Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No 242 Topkapı-İST. Tel 0 212 577 54 92